

Bayet Zsolt: Leveg? és víz – az árendába

2026 augusztus 27. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása
értékelve

Még nincs

Mérték

Kemény írás! Ez sok mindent mgyagyaráz...

Van ott egy szó a címben, a „forradalmi” magyar ifjúságnak valószínűleg fogalma sincs, mit jelent, hát kezdjük

ezzel. Árendába adni annyit jelent, hogy valamit haszonbérletbe adni.

Ha ez világos, akkor üssük fel Csokonait (a „forradalmi” magyar ifjúság kedvéért, Csokonai Vitéz Mihály egy magyar költ? volt, a magyar felvilágosodás egyik legnagyobbja, Pet?fi a maga szellemi el?djét tisztelte benne és egy vicces verset is írt róla, ami így kezd?dik:

*„Egy kálomista pap s Csokonai
Egymásnak voltak jóbarátai.
Kilódul egyszer Debrecenb?l
S a jóbarát el?tt megáll,
S: ihatnám, pajtás! Így kiált föl
Csokonai Vitéz Mihály.”*

A kultúrtörténet úgy tartja számon, hogy e nevezetes eset Nagyvázsony református templomában történt.

Ha ez is világos, akkor -mint mondtam- üssük fel Csokonait, t?le is a Zsugori uram cím? költeményét, illetve annak egy rövidke részletét:

*„Most is azért sóhajt és dúl-fúl magába,
Mért nem adhatja az áert árendába.
S öszvekalkulálván saját számadását,
Nyögve kárhoztatja szörny? pazérlását.”*

A „forradalmi” magyar ifjúság figyelmét szeretném felhívni arra, hogy az „áer” leveg?t jelent, a „pazérlás” pedig nem elütés részemr?l, hanem a pazarlás korabeli alakja.

E kissé hosszúra nyúlt bevezet? után térjünk a lényegre – ezt olvasom a minap:

„Ez elkésérít?: térképre tették, mennyi víz maradt Magyarország alatt, pontosan látszik az összes település tartaléka – most bárki megnézheti, mekkora a csökkenés”

Ez valóban elkésérít?, nyilván tenni kell(ene) valamit. Igen ám, de mit? Hétf?n elsüllyeszteni az uszályokat, aztán kedden kiemelni ?ket nyilván nem végleges megoldás, a fenékküszöb sem, miképpen térdig felt?rt gatyában járkálni az apadó Dunában és err?l ötpercenként fészbukozni szintén nem fogja megoldani a problémát.

De van ezeknél rosszabb, kártékonyabb, gazemberebb „megoldás” is, ami éppen olyan nettó hazugság és szélhámosság, mint a széndioxid-kvótakereskedés. Ez pedig nem más, mint a „vízkredit”.

Miel?tt rátérünk ez utóbbira, érdemes vetni egy pillantást arra a bizonyos széndioxid-kvótakereskedésre. Kíváncsiságból beírtam Mesterséges Intelligencia nagyságos asszonnak, miszerint a széndioxid-kvótakereskedelem nettó szélhámosság. Ezt válaszolta:

„A szén-dioxid-kvótakereskedelem nem nettó szélhámosság, de hosszú éveken át komoly hibák gyengítették, amelyek miatt a nagy vállalatok gyakran olcsón megúszhatják a környezetszennyezést.

Hogyan m?ködik a rendszer?

Fels? határ (Cap): Az Európai Unió meghatározza, hogy az ipar összesen mennyi szén-dioxidot bocsáthat ki.

Csökken? keret: Ez a megengedett összamennyiség évr?l évre kevesebb lesz.

Kereskedés: Aki kevesebbet szennyez, eladhatja a megmaradt kvótáját annak, aki többet bocsát ki.

Valós kritikák és hibák

Ingyen kvóták: A múltban a nagy ipari cégek (például a acél- vagy cementgyárak) hatalmas mennyiség? ingyen kvótát kaptak, hogy ne települjenek át az EU-n kívülre.

A szén-dioxid-kvótakereskedelmi rendszert (különösen az uniós [EU ETS-t](#)) a környezetvédők, a közgazdászok és a piaci szereplők részéről számos egyéb komoly kritika is éri.”

Tovább firtattam a dolgot, a nagyságos asszony ezt felelte:

A legfőbb további aggályok és rendszerszintű problémák a következők:

1. Karbon-kompenzációs csalások (Carbon Offsets)

Kamuzöld projektek: Sok cég nem a saját kibocsátását csökkenti, hanem unión kívüli (pl. dél-amerikai vagy afrikai) erdőtelepítési vagy megújuló energiás [projektek finanszírozásával "váltja meg" a bűnét](#).

Túlzó ígéretek: Önkormányzati riportok többször kimutatták, hogy ezek a civil projektek papíron sokkal több szén-dioxidot „nyelnek el”, mint a valóságban, így a megvásárolt kompenzáció [gyakran csak PR-fogás](#).

2. A költségek áthárítása a fogyasztókra

A lakosság fizet: A vállalatok a megdrágult kvóták költségeit (például a villamosenergia-szektorban vagy az üzemanyagoknál) [beépítik a végtermékek](#) árába.

Amikor egy gyár szén-dioxidot bocsát ki, a törvények értelmében kvótát kell vásárolnia a piacon. Ez a kvóta egy plusz költség a cégnek, pont olyan, mint a drágább áram, a magasabb munkabér vagy a drágább alapanyag.

A vállalatok ezt a plusz kiadást nem a saját profitjukból fizetik ki, hanem beépítik az önköltségbe, vagyis megemelik a termékeik eladási árát. Így a számlát a folyamat végén a vásárló (a lakosság) egyenlíti ki.

Hogyan működik ez a gyakorlatban? (Példák)

1. Áram- és gázszámlák

A fosszilis energiát (szenet, gázt) használó embereknek minden tonna CO₂ után kvótát kell venniük.

Ha a kvóta ára magas, az emberek drágábban tudja csak elállítani az áramot.

Ezt a magasabb árat az áramszolgáltató fizeti meg az embereknek, a szolgáltató pedig áttérheli a lakosságra.”

Szóval a nagyságos asszony mellébeszél, és igazam van: a széndioxid-kvótakereskedelem egy nettó szélhámosság. A nagy multik bagóért veszik a kvótát, szennyeznek önfeláldozóan, és még át is hárítják a költségeket a fogyasztókra. Stimmel.

És akkor egy barátomtól ezt az üzenetet kaptam:

„«A szén-dioxid kvótakereskedelemnek nevezett tapétaszaggató szélhámosság után bevezetik a vízkredit , (water credits) rendszert.» A fenntartható módon megspórolt vagy megtartott víz után járó «krediteket» a lakosság eladhatja olyan vállalatoknak (pld. digitális adatközpontok) amelyek működésük során vízfogyasztásban «túllépik saját kvótájukat». India két államában már kísérletként működik a rendszer. Digitális leltár készül a falvak vízkészletéről és bevezetik a lakosok között kereskedhet? «vízkrediteket». Hivatalos indok a «pazarlas visszaszorítására». Az újkelet? vízkaszinó krupiéja azonban ugyanaz, mint a régebbi áramkaszinóban (értsd áramtízsdet) gázkaszinóban és széndioxid kvótakaszinóban: a multi. Így "monetizálják" a levegőt, vizet, azaz magát az emberi élet alapfeltételeit.”

Ismét a nagyságos asszonyhoz fordultam azzal a kérdéssel, igaz-e, hogy a széndioxid-kvóta mintájára hamarosan bevezetik a vízkvótát is?

Ezt a választ kaptam:

„Nem, a szén-dioxidhoz hasonló, tízsdet kvótakereskedelmi rendszert nem akarnak bevezetni a lakossági vízre Európában. Az ivóvízhez való hozzáférés az ENSZ és az Európai Unió szabályozása szerint is alapvető emberi jog, így annak piacosítása vagy spekulatív kereskedelme jogilag és politikailag is kizárt.

A hír vagy félreértésen, vagy a külföldi (főleg ausztrál és amerikai) agrár-vízpiacok híreinek torzításán alapul.

Mi a valóság? Honnan jön a félreértés?

A pletykák és aggodalmak mögött három valós folyamat áll, amelyeket gyakran összekevernek a szén-dioxid-kvótákkal:

1. Globális vízkereskedelem (Water Trading) – de nem a lakosságnak
2. A világ néhány rendkívül száraz vidékén (például [Ausztráliában a Murray-Darling medencében](#) vagy az USA egyes nyugati államaiban) létezik egyfajta vízjog-kereskedelem."

Aha. Szóval a hír igaz, a többi mellébeszélés. És ezt is megtaláltam hozzá:

„Víz Zöld Kreditek: Fenntartható Megoldás a Természetvédelemre

Az indiai kormány Mission LiFE kezdeményezése bevezette a szén-dioxid-kreditek mintájára a Water Green Credits programot, hogy előmozdítsa a vízmegtakarítást, az esztétikus vizet és a hatékony felhasználást. Ez a piacvezérelt mechanizmus célja, hogy kezelje India riasztó talajvíz-csökkenését azáltal, hogy ösztönzi az iparágakat, a gazdálkodókat és a magánszemélyeket a vízfelhasználás optimalizálására és a megtakarítási kreditek kereskedelmére. (...)

A kormány Mission LiFE kezdeményezése egy Víz Zöld Hitelprogramot javasol, amely a szén-dioxid-kibocsátási kredit modellen alapul.

A csökkentett fogyasztásért járó, értékesíthető kreditek révén ösztönzi a vízmegtakarítást, az esztétikus vizet és a szennyvízkezelést.

A hatékony örökbefogadás főbb követelményei:

Határozza meg az alap vízlábnyomokat.

Mérési és ellenőrzési szabványok meghatározása.

Hozz létre egy piacot a hitelkereskedelemhez.

Olyan árképzési mechanizmusok létrehozása, amelyek egyensúlyt teremtenek a költségmegtérülés, a méltányosság és a takarékoskodás között.

A hitelértékelést befolyásolhatják a regionális tényezők, mint például a csapadékmennyiség, a talajvíz minősége és a székességi szintje. (...)

A Water Green Credits (víz zöld kreditek) piacialapú megközelítést kínálnak a vízhiány kezelésére, biztosítva a fenntartható vízgazdálkodást a mezőgazdaságban, az iparban és a városi területeken. Sikerük az erőforrások politikáktól, az érdekelt felek részvételétől és a technológiai integrációtól függ. Egy jól megvalósított kreditrendszer előmozdíthatja a fenntartható mezőgazdaságot, biztosíthatja a vízkészleteket, és összehangolhatja a gazdasági növekedést a környezeti felelősségvállalással."

Forrás: <https://universalinstitutions.com/water-green-credits-a-sustainable-solution-for-conservation/>

Szóval Indiában már „munkodik a dolog. Tehát akkor megérkeztünk, már ilyen is van: Az adós 10-26% közötti kamattal kap hitelt a „filantróp civil szervezettől” arra, hogy ivóvízhez jusson (kútúrás, vízcsapok telepítése). Ez Indiában kedvező kamatozásnak számít, mert az uzsorásoktól 125% kamatra kapna hitelt. Érdekes, hogy az indiai állam felelőssége fel sem merül az ügyben, nemhogy pénzügyi kötelezettségvállalása, így a szegény indiai embernek a „filantrópok” és az uzsorások között kell választania, ha nem akar szomjan halni.

Ha megteremtette a saját vízfogyasztásának m?szaki feltételeit, elkezdhet "takarékoskodni" a vízzel, így a saját „vízkreditjét” eladhatja mondjuk egy Indiában m?köd? amerikai digitális adatközpontnak, amely éhbérért dolgoztat helyieket és még a környezet terhelését víz, áram) is áthárítja a helyiekre a bagóért megvett „vízkreditekkel”.

A „vízkrediteknek” pedig kialakul a piaca, és az indiai „vízkredit t?zsde” - na, az vajon kiknek a kezébe van ? Nem, egyáltalán nem az indiaiak, a cseremiszek vagy az izlandiak kezében. Hanem kizárólag a multik birtokolják.

És ami most Indiában megkezdte m?ködését, percekben belül m?ködni fog Európában is. És akkor ismét el?vehetjük Csokonait...

Bayet Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló